

Заю-Баю отишелъ при джуджето и му далъ орѣха. Взело джуджето орѣха, сложило го на камѣка, що билъ предъ него, замахнало съ чука и тѣй силно и майсторски го цапнало, че черупкитѣ хврѣкнали до облацитѣ, а на камѣка останали само ядкитѣ.

— Добре че не съмъ орѣхъ!
— помислилъ си Заю Баю.

А джуджето изяло ядкитѣ и казало:

— Сладъкъ орѣхъ! Струва една пушка! — и то влѣзло въ хралупата и дало на Зая-Бая една пушка.

Взель Заю-Баю оржжието и трѣгналь къмъ колибата на пазача. Но скоро се спрѣль и рекълъ:

— Нѣма защо да ходя чакъ до колибата. Ще грѣмна отъ тукъ. Синѣтъ на пазача ще се уплаши и ще пустне катеричката.

Вдигналь Заю-Баю пушката и натисналь пѣтлето ѝ.

— Бумъ! — чуль се страшенъ пукотъ.

Изпустналь Заю Баю пушката и хукналь да бѣга. По едно време се свѣстилъ и се спрѣль.

— Ехъ, че съмъ глупавъ! — рекълъ си той. — Че защо бѣ-

гамъ! Азъ съмъ герой, съ пушка грѣмнахъ!

И Заю Баю се върналь и си взель пушката. Но щомъ я взель, отъ колибата излѣзълъ синѣтъ на пазача. Разтрепераль се Заю-Баю, захврѣрилъ пушката и пакъ избѣгалъ. Върналь се при катеричката.

— Победи ли? — попитала го тя.

— Победихъ! — отговорилъ Заю-Баю. — Ама дай ми още единъ орѣхъ.

— Че защо?

— Тѣй! За да спася сестра ти, водихъ единъ день сражение, и пушката ми се повреди. Трѣбва да взема друга.

Дала му катеричката още единъ орѣхъ. Отишелъ Заю-

Баю пакъ при джуджето.

— Ей, джудже, нѣ ти още единъ орѣхъ, дай още една пушка!

— Не бѣше ли хубава оная?

— Хубава бѣше, ама не е лесно заякъ да победи човѣкъ само съ една пушка. Ехъ, да бѣхъ лъвъ! Само веднажъ да изрева!

— Лъвъ ли искашь да бждешъ? — учудило се джуджето.

— Че отъ това по лесно нѣма.

